

**“පාන්තිටි සාපයෙන්”
ගැලවෙන්නේ කෙසේද ?**

මව්බිම ලංකා පදනම

**"මනුෂ්‍ය ශරීරයට පත්තියන් වන්නේ
ඔවුන් ජීවත්වන බිමේ වැවෙන ආහාරයි"**

- වරක සංහිතාව -
(ආයුර්වේදය)

මේ බව බුදුදහම සහ දේශීය වෛද්‍ය දැනුම් පද්ධතිය තුළ පමණක් නොව බටහිර වෛද්‍ය විද්‍යාව තුළින්ද සැකයකින් තොරව ඔප්පුකොට ඇත. මිනිසා වසර 200,000කට අධික කාලයක් පරිණාමය වීමේදී ජාන සංයුතිය සකස්වන්නේ පරිසර සාධකවලට අනුකූලවය. බටහිර රටවල මිනිස් සිරුරට තිරිඟුපිටි පත්තියන් වුවත් අපේ ශරීරවලට එසේ වන්නේ නැත. ඒ අප රටේ කවර තත්ත්වයක් යටතේවත් තිරිඟු වැවෙන්නේ නැති නිසාය.

අප රටේ දියවැඩියාව සහ ගැස්ට්‍රයිටිස් වැනි රෝග බහුලව පැතිරී යන්නේ ළමා කාලයේ සිට දීර්ඝ කාලයක් තිරිඟුපිටි බහුලව පරිභෝජනය කරන සමාජයක් බිහිවීම නිසා බවට ඇති තරම් වෛද්‍ය සාක්ෂි ඇත. එම තත්ත්වය තවත් නරක අතට හැරෙන්නේ අප රටේ වෙළඳපළට හිකුත් කරන තිරිඟුපිටිවල පෝෂණ ගුණය සහ කෙඳි සහිත කොටස් ඉවත්කොට ඇති නිසාය. එම කොටස් එසේ ඉවත් කරන්නේ වැඩි මිලට වෙනත් රටවල විකිණීම සඳහාය.

අපේ මිනිසුන් කෑමට කෑමකි සුදු පිපෙන පාන් සකස් කරන්නේ එසේ පෝෂණ ගුණය පවා ඉවත් කළ පිටිවලට පාන් වැඩි දියුණු කිරීමේ රසායන ද්‍රව්‍ය වර්ෂයකට මෙ. ටො. 10,000ක් එකතු කිරීමෙනි. බටහිර රටවලදී නම් අඩු මිලට විකුණන එවැනි පාන් මිලදී ගන්නේ නූගත් සහ ඉතා අඩු ආදායම්ලාභී ජන කොටස් විසින් පමණි. එම රටවල ජනතාවට ඕනෑම ආකාරයක තිරිඟු පිටි පත්තියන් වුවත් සමාජයේ දැනුම් තේරුම් ඇති පිරිස් එවැනි සුදු පිපෙන පාන් මිලදී ගන්නේ නැත. ඔවුන් වැඩි මිලකට මිලදී ගන්නේ අවපාට කෙඳි සහිත වැඩිවශයෙන් පිපෙන්නේ නැති රොට් වැනි පාන්ගෙඩි ය.

ඉහත සඳහන් කළ ආකාරයට අප රටේ විකුණන සුදු පිපෙන පාන් වල "ගල්ලිසිමික් දර්ශකය" සිනි තරමටම ඉහළ අගයක් ගනී. වෛද්‍ය සාක්ෂි අනුව යම් ආහාරයක ගල්ලිසිමික් දර්ශකය වැඩිවන විට දියවැඩියා රෝගකාරක

ස්වභාවය වැඩිවේ. ලෝකයේ විවිධ ජනකොටස් අතර කරන ලද අධ්‍යයනවලට අනුව ශරීරයට යහපත් වන්නේ විවිධ ආහාර වර්ග රාශියක් අනුභව කිරීමය. එනම් ආහාරයේ විවිධත්වය රැකගැනීමය.

ශ්‍රී ලාංකීය ජාතිය මහ පුදුම ජාතියකි. ලෝකයේ ආහාර විවිධත්වය වැඩිම රටවල් අතර අපි ඉහළින්ම සිටිමු. එහෙත් අප පාන් නැතිනම් බත්, බත් නැතිනම් පාන් කෂමට පුරුදු වී සිටිමු. එමෙන්ම අපි දැරුවන්ට වැඩියෙන්ම ආදරය කරන දෙමාපියන් සිටින රටවල් අතුරින් ඉහළින්ම සිටිමු. එහෙත් අප දැරුවන් වෙනුවෙන් පැයක් කලින් අවදි වී බතක් පිසීමට හෝ සහල්පිටි ඉදිආප්පයක් සෑදීමට කම්මැලි වේ. ඒ නිසා අපි අපේ දැරුවන්ට උදේට පාන් කෂමට දී දහවල් ආහාරයට පේස්ට්‍රි හෝ බනිස් මිලදී ගැනීමට මුදල් අතට දෙන්නෙමු. ඒ සියල්ලේ අවසාන ප්‍රතිඵලය කුමක්ද? එය දෙමාපියන් තම ජීවිතවලට වඩා ආරක්‍ෂා කරන දැරුවා, වැඩිහිටි විදේදී දියවැඩියාව, කොලෙස්ටරෝල්, ගැස්ට්‍රයිටිස් ආදී මෙකී හොකී රෝග ලැයිස්තුවකට හිමිකම් කියන මිනිසකු බවට පත්කිරීම නොවේද?

මේ “පාන්පිටි සාපය” එතෙකින් නවතින්නේ නැත. අප රටේ මිනිස්සු වසරකට තිරිඟුපිටි මෙ.ටොන් ලක්‍ෂ 9ක් ආහාරයට ගනිති. වෙනත් වචනවලින් කියන්නේ නම් අප රටේ මිනිස්සු තිරිඟුපිටි නිසා අප රටේ වැවෙන සහල් සහ සහල්පිටි මෙ. ටොන් ලක්‍ෂ 9ක් ආහාරයට ගන්නේ නැත. මේ තත්ත්වය තුළ අසරණ වන වී ගොවියෝ තම වී අස්වැන්න සාධාරණ මිලකට විකුණාගත නොහැකිව සුසුම් හෙළති. දිගින්දිගටම මේ තත්ත්වය පැවතුනහොත් වී ගොවියා විසින් වී වගාව අත්හරිනු ඇත. එවිට අපට බත් වෙනුවට තව තවත් වැඩි මිලට රෝගකාරක තිරිඟුපිටි ආනයනය කොට ගිල දැමීමට සිදුවනු ඇත. එවැනි තත්ත්වයක් තුළ රටේ ආහාර සුරක්‍ෂිතතාව අනතුරේ හෙළිමේ පාපයේ වැඩි වගකීම දැරීමට සිදුවන්නේ පාන්පිටිවලට ගිජු මහජනතාවටය. ඒ නිසා අසරණ වී ගොවියා ගැන අනුකම්පාවක් නැතත් තමාගේම අනාගත බඩගින්න ගැන සිතා පාන් කෂම අඩු කිරීමට අප කටයුතු කළ යුතුය.

එපමණක් නොවේ, අපේ පාන්පිටි ගිජුකම නිසා අප වසරකට රු. මිලියන 30,000ක පමණ විදේශ විනිමය පිටරට යවනු ලබයි. එසේත් නැතහොත් පිටරට තිරිඟු ගොවියා වෙනුවෙන් දුන් දෙනු ලබයි. ඒවා පියවන්නේ සුද්දන්ට දස අතේ වැඳ ලබාගන්නා ණය වලිනි. අප තිරිඟුපිටි කෂම 50%කින් අඩු කරන්නේ නම් ඒවා ආනයනයද එම ප්‍රමාණයෙන් අඩු වේ. ඊට සාපේක්‍ෂව විදේශ විනිමයද රට තුළ ඉතිරිවේ. ඒ මුදල් අපේ දැරුවන්ගේ අනාගතය වෙනුවෙන් සංවර්ධන කටයුතු සඳහා ආයෝජනය කළහැකි නොවේද?

රට ගැන කිව්වත්, දැරුවන්ගේ සෞඛ්‍යය ගැන කිව්වත් පාන්වලට ගිජු මිනිසුන්ට මතක් වන්නේ තමන් ගැනමය. 'කාර්ය බහුල ජීවිතය නිසා' පාන් හෝ තිරිඟුපිටි කෙටි කෂම කන එක වළක්වන්න බැහැ කියන්නේ ඒ නිසාය. අද කලබලකාරී කොළඹ නගරයේ කොතරම් මිනිසුන් පාන් සහ පරිප්පු වෙනුවට මාතර කැකුළු බත් පිඟානක් කෂමට පුරුදු වී ඇත්ද? ගෙදරදීත් ඒ දේම කළ නොහැක්කේ කුමක් නිසාදැයි අප ඇසිය යුත්තේ අපගෙන්මය. මේ කටා කරන්නේ හදිසිම තත්ත්වයකදී ඉඳහිට පාන් හෝ කෙටි කෂම කෂමට සිදුවීම පිළිබඳව නොවේ.

දිනපතා තුන්වේලට බත් කෂ යුතු යැයි නීතියක් දමා ගැනීමට හෝ කිසිදා පාන් කන්නේ නැතැයි පොරොන්දු වීමට අවශ්‍ය නැත. පාන් වෙනුවට 100%ක් සහල්පිටි වලින් සකස් කළ නුඩ්ල්ස්, ඉඳිආප්ප, පිට්ටු හෝ පොල් රොට් ආදිය මෙන්ම අල, බතල, කොස් හෝ දෙල්ද ආහාරයට ගත හැක. එවිට ආහාරයේ විවිධත්වය නිසා වඩා හොඳ පෝෂණයක්ද ලැබේ. ඔබ සහල්පිටි ආහාර වැඩි වශයෙන් ඉල්ලා සිටින්නේ නම් ඒ සඳහා වෙළදපළක් නිරායාසයෙන්ම ඇතිවේ. එවිට පාන් වෙනුවට වෙළඳපළෙන් පහසුවෙන් සහ අඩු මිලට සහල්පිටි ඉඳි ආප්ප, පිට්ටු හෝ වෙනත් එවැනි ආහාර තොග වශයෙන් වුවද මිලදී ගැනීමට හැකිවනු ඇත.

ඒ නිසා ප්‍රශ්නයේ නාගයක්ම ඇත්තේ අපේ මනස තුළය. ඉතිරි භාගය ඇත්තේ රජයේ ප්‍රතිපත්ති තුළය. තිරිඟුපිටි ඉතා අඩු මිලට අප රටට ප්‍රතාපනය කරන්නේ ඉතා විශාල වශයෙන් එම රටවලදී තම ගොවීන්ට සහනාධාර ලබා දීමෙනි. එසේ කෘත්‍රීමව මිල අඩු කළ තිරිඟුපිටිවලට වෙළදපළ තරඟයේදී දේශීය සහල්පිටිවලට වඩා වැඩි වාසියක් හිමිවේ. බටහිර රටවල් තම රටවලට එසේ කෘත්‍රීමව මිල අඩු කළ ආහාර ආනයනය කළහොත් ඒ සහනාධාර ප්‍රමාණයට සමාන ප්‍රමාණයක් සෙස් බදු ලෙස අයකොට වෙළදපළ මිල විකෘතිය අවම කරති. නමුත් අපේ රට එසේ කරන්නේ නැත. ඒ අප අපේ ගොවියාට වඩා පිරිටට ගොවියාට ආදරය කරන නිසාද?

සුද්දා අපට තිරිඟුපිටි පුරුදු කළේ ඔවුන් අඩු මිලට ප්‍රතාපනය කළ තිරිඟුවලට තවත් අපේ රටේ බදුගෙවන මිනිසුන්ගේ මුදල් වලින් සහනාධාර ලබාදීමට අප රටේම ආණ්ඩු පෙළඹවීම මඟිනි. අපට රු. 3.50ට පාන් දුන්නේ ඒ ආකාරයටය. සුද්දාට අවශ්‍ය වන්නේ තිරිඟුපිටි සංස්කෘතිය හරහා අපගේ ඒ වගාව විනාශකොට අපට දිගින් දිගටම තිරිඟුපිටි කැවීමට හැකි වාතාවරණය නිර්මාණය කර ගැනීමටය. අප එම උත්සාහයට කැමැත්තෙන් යටත්වනවාද?

එසේ නැතහොත් බටහිර ජාතීන් කරන ආකාරයට අඩු තරමින් තිරිඟුපිටි කිලෝග්‍රෑම් 1කට රු. 10ක වත් සෙස් බද්දක් පනවනවාද? ඒ මඟින් වෙළඳපළ තුළ සහල් සහ සහල්පිටිවලට වැඩි වාසියක් අත්පත් කර දෙනවාද? බැඳු බැල්මට එය රජයකට බරපතල දේශපාලන තීන්දුවකි. එහෙත් ගණිතමය වශයෙන් එය එසේ නොවේ.

තිරිඟුපිටි කිලෝග්‍රෑම් 1ක මිල රු. 10කින් වැඩිවීම නිසා තිරිඟුපිටි නොකන මිනිසුන්ට හෝ ඉඳ හිට කන මිනිසුන්ට දරාගත නොහැකි ආර්ථික ගැටළුවක් ඇති වන්නේ නැත. සතියකට දවස් තුනක් එක් වේල බැගින් පාන් කන පවුලකට වුවත් සතියකට අමතරව වැය කිරීමට සිදුවන්නේ රු. 20කට අඩු මුදලකි. සමස්ත ජාතියටම ලැබෙන ප්‍රතිලාභය දෙස බැඳු විට එවැනි සුළු ආර්ථික පරිතසාගයක් පිළිබඳ මහා විශාල විවාද කිරීම අවශ්‍යද?

ඇත්ත වශයෙන්ම පාන් ගෙඩියක මිල තවත් රු. 3කින් ඉහළ යෑමේ ගැටළුවට ප්‍රබලව මුහුණ දීමට සිදුවන්නේ බේකර් හිමියන්ටය. ඔවුන්ද අප රටේම දේශීය ව්‍යාපාරකයින්ය. ඔවුන් නඟා සිටුවීමද මව්බිම ලංකා පදනමේ මූලික අරමුණට අයත් කාර්යයකි. ඒ නිසා තිරිඟුපිටි මහා ගැටළුව සමඟ බේකර් හිමියන්ගේ සුළු ගැටළුවටද පිළිතුරු සෙවිය යුතුය. ඒ සඳහා කළ හැකි පළමු දෙය වන්නේ බේකර් නිෂ්පාදනවල තිරිඟුපිටි ප්‍රමාණය හැකි තරම් අඩු කරමින් ඒ වෙනුවට උසස් තත්ත්වයේ සහල් පිටි භාවිතා කිරීමයි. එනම් හැකි තාක් දුරට සහල්පිටි වැඩි වශයෙන් මිශ්‍ර කළ හෝ සහල්පිටි 100%කින් සාදන ලද ආහාර වර්ග බහුලව හඳුන්වාදීමයි.

බිස්කට් කර්මාන්තයටද මේ තත්ත්වය අදාළ වේ. කුරක්කන් පිටි සහ සහල්පිටි වැඩි වශයෙන් යොදා ගන්නා බිස්කට් සඳහා ඉල්ලුම වැඩිවන බවක් පෙනෙන්නට ඇත. එපමණක් නොව මේවන විට ශ්‍රී ලංකාවේ 100%ක් සහල් පිටි වලින් නිෂ්පාදනය කරන නුඩ්ල්ස් වර්ග කිහිපයක්ම ඇත. ඒවා තිරිඟු පිටි නුඩ්ල්ස්වලට වඩා රසයෙන්, ගුණයෙන් මෙන්ම පරිමාණයෙන්ද ඉහළ මට්ටමක පවතී. කෙසේ වෙතත් අනාගතයේදී “තිරිඟුපිටි බිඳක් හෝ අඩංගු නැත” හෝ “සහල්පිටි වැඩි වශයෙන් අඩංගුව ඇත” වැනි වැකිවලට ඉතා ඉහළ අලෙවිකරණ වටිනාකමක් හිමිවනු ඇත.

තිරිඟුපිටි වෙනුවට උසස් මට්ටමේ සහල්පිටි භාවිතය දිරිගැන්වීම සඳහා අවශ්‍ය තාක්ෂණික උපදෙස් සහ අනෙකුත් සහාය ලබා දීමට මව්බිම ලංකා පදනම, කර්මාන්ත තාක්ෂණික ආයතනය, කෘෂිකර්ම දෙපාර්තමේන්තුව, කර්මාන්ත අමාත්‍යාංශය වැනි ආයතන රාශියක් ඉදිරිපත්වී සිටිති. ඊට අමතරව

තිරිඟුපිටි වෙනුවට සහල්පිටි වැඩි වශයෙන් භාවිතාකොට බේකරි නිෂ්පාදන කර්මාන්තයේ යෙදෙන්නන්ට තිරිඟුපිටි සෙස් බද්දෙන් යම් ප්‍රතිශතයක් සහනාධාර ලෙස ලබාදිය යුතුය. එය ආයෝජන ණය පොලී සහනාධාරයක් හෝ බදු සහනයක් ලෙස ලබා දිය හැක.

කෙසේ වෙතත් තිරිඟුපිටි සෙස් බද්දෙන් වැඩි කොටසක් වී ගොවියා වී වගාව සඳහා වඩ වඩාත් යොමු කිරීමට අවශ්‍ය පියවර සඳහා යෙදවිය යුතුය. ඊට අමතරව එම අරමුදල් මධ්‍යම පරිමාණ සහ කුඩා පරිමාණ වී මෝල් හිමියන් නැවත නගා සිටුවා ඔවුන්ගේ ආර්ථික ක්‍රියාකාරිත්වය පණගැන්වීම සඳහාද යෙදවිය යුතුය. එහිදී තිරිඟුපිටි වෙනුවට සහල්පිටි භාවිතය දිරිගැන්වීම සඳහා ඉතා වැදගත්ම සාධකය වන්නේ ඉහළ ගුණාත්මක තත්ත්වයෙන් යුත් සහල්පිටි අවශ්‍ය ප්‍රමාණවලින් සැපයීමයි. වී නිසා තිරිඟුපිටි සෙස් බද්ද සහල්පිටි කර්මාන්තයේ ගුණාත්මක මෙන්ම ප්‍රමාණාත්මක සංවර්ධනය සඳහා යෙදවිය යුතුය.

මේ සියලු දේ එකවිට කිරීම රජයකට වුවත් පහසු කාර්යයක් නොවේ. එක් විශාල ගැටළු නොමැතිව ක්‍ෂණිකව පටන්ගත හැකි තැන් රාශියක් ඇත. පළමුවැන්න ලෙස රෝහල්වල තිරිඟු පිටි ආහාර දීම නැවැත්වීම එක් පැන් පහරකින් කළ හැකි දෙයකි. මත්පැන් පානයට හිඳු වූ රෝගීන්ට රෝහල් ගතව සිටින කාලයේදී මත්පැන් සපයන්නේ නැත. වී නිසා තිරිඟුපිටිවලට හිඳු වූ රෝගීන්ට පාන් කෂමට ලබා දෙන්නේ කුමක් නිසාද? එසේ කරන්නේ තව තවත් රෝග වැඩි කොට වැඩි වශයෙන් ඖෂධ ආනයනය කිරීමටද? එසේ නැතහොත් රෝහල්වල ආහාර කොන්ත්‍රාත්කරුවන්ගේ පහසුව පිණිසද? එසේත් නැතහොත් එම කොන්ත්‍රාත්කරුවන් සමඟ ගනුදෙනු කරන හිලධාරීන්ගේ හිතසුව පිණිසද? රෝහල්වල රෝගීන්ට පාන් නොදීම මගින් ඔවුන්ගේ රෝග උත්සන්න වීම වැළැක්වීම පිළිබඳව වෛද්‍යවරුන් වැඩවර්ජනය නොකරන බව සහතිකය. ඔවුන් වැඩ වර්ජනය කරනවා නම් එසේ කළ යුත්තේ ඔවුන්ගේ වෛද්‍ය උපදෙස් නොසලකා තවදුරටත් රෝගීන්ට පාන් කන්නට දීම පිළිබඳවය. රෝහල් ආපනශාලා බද්දට දීමේදී වැඩි මුදලක් (රෝගීන් වෙනුවෙන් විශදුම් කරන මුදලට අනුව සොවිචම් මුදලක්) ලබා ගැනීම වෙනුවට නිර්දේශිත ආහාර පමණක් විකිණීමේ කොන්දේසියක් දැමුවහොත් එම ව්‍යාපාරිකයින් රෝහල් අධ්‍යක්ෂකවරුන්ට විරුද්ධව නඩු දමාවිද?

එසේම හිරගෙවල්වල පාන් වෙනුවට බත් දීමේ ගැටළුවක් තිබෙනවා යයි පිළිගත හැක්කේ කාටද? ත්‍රිවිධ හමුදාවේ සහ පොලිසියේ පාන් වෙනුවට බත් හෝ 100%ක් සහල්පිටි නුඩ්ලිස් හෝ ඉඳිආප්ප සහ පිට්ටු වැනි දේ ලබාදීම

යුද්ධය දිනීම තරමට අමාරු යයි පැවසිය හැක්කේ කාටද? පාසල් තුළ දැනටමත් හිකුත්කොට ඇති ආහාර වක්‍ර ලේඛනයට අනුව තිරිඟුපිටි ආහාර විකිණීම නැවැත්වුවහොත් පාසල් දරුවන්ට ආහාරයට ගත හැකි කිසිවක් ආපනශාලා තුළ නැතැයි කියා දෙමාපියන් විසින් විදුහල්පතිවරයා මාරු කරන ලෙස ඉල්ලා සිටීද?

ක්‍රියාත්මක කිරීමේ පිළිවෙල කුමක් වුවත් “පාන්පිටි සාපයෙන්” අප රට ගලවා ගැනීම සඳහා කොතැනින් හෝ පටන් ගත යුතුය. එසේ වුවත් ප්‍රශ්නය සමස්තයෙන් අල්ලාගන්නේ නැතිව වලිගවලින් අල්ලාගෙන වැඩක් නැත. ඒ නිසා වී මිල වැටීම වැළැක්වීම සඳහා හැකිකාක් රජය මඟින් වී මිලදී ගැනීමට උත්සාහ කිරීම හෝ තුන්වේල බත් කමු යනුවෙන් හුදු දියාරු ප්‍රචාරක ව්‍යාපාර දියත් කිරීමෙන් පමණක් එලක් වන්නේ නැත. ඒ නිසා “තිරිඟුපිටි සාපයෙන්” රට ගලවා ගැනීම සඳහා මහා පින්තූරය තේරුම් ගන්නා ගමන් සුදුසුම සහ පහසුම ක්‍රියාමාර්ගවලින් පටන්ගත යුතුය.

ඊට එරෙහි බාධක ඇත්නම් ඉතා සියුම්ව විමසා බැලීමේදී ඒවායේ අතිබහුතරය මානසික බාධක බව තේරුම් යනු ඇත. මහජනයා ස්වභාවයෙන්ම යම් ප්‍රශ්නයක් මතුවූ ගමන්ම ඊට ධනාත්මකව ප්‍රතිචාර දක්වන්නේ නැත. යම් කාලයක් සමාජ කටිකාවන් මෙන්ම ඒ ආශ්‍රිත ක්‍රියාකාරකම් දියත් කිරීම හරහා සමාජ ආකල්ප වෙනස් කළ හැකි බවට ඕනෑතරම් උදාහරණ ඇත. කිසි දවසක දිනන්න බැහැ කියූ යුද්ධය දිනන්නේ කුමන හෝ දුකක් විඳි යුද්ධය දිනිය යුතුය යන මතය සමාජගත වූ පසුවය. අවසාන වශයෙන්, ඒ සියලු බාධාවල් මැඩ ගනිමින් හෝ මඟහැර යමින් “තිරිඟුපිටි සාපයෙන්” රට ගලවා ගැනීම සඳහා සියලු ජනතාවට මෙන්ම රජයටද ධෛර්යය සහ ශක්තිය ලැබේවායි එක සිතින් ප්‍රාර්ථනා කරමු.

“ජපාන ජාතිකයන්ට ඔවුන් අද සිටින දියුණු ස්ථානයට ළඟාවීමට හැකිවන්නේ ඔවුන්ට බැරි අමාරු කාලයේදී සියලු රටවැසියන් එකවරින් තම රටේ සැබෑ දේශීය නිෂ්පාදන පමණක් මිලදී ගනිමින් ඉටුකළ මෙහෙය නිසාය. ඔවුන්ගේ රටේ දේශීය නිෂ්පාදකයන්ට තම කර්මාන්ත දියුණු කිරීම සඳහා අතිරික්ත ප්‍රාග්ධනයක් එකතු කර ගත හැකි වූයේ ඒ තුළිනි. ටෙයෝටා වැනි අති දැවැන්ත සමාගම්වල ප්‍රතිලාභ අද ඒ රටට ලැබෙන්නේ ඒ ක්‍රියාවලිය නිසාය. ඒ නිසාම අදද ඔවුන් තම රටේ වැවෙන දේට තම රටේ නිපදවන දේට ආදරය කරන ජාතියකි.”

ආර්යශීල වික්‍රමනායක
සභාපති
මව්බිම ලංකා පදනම